

O B S A H.

Stará Martinka ohlašuje otci Palouckému a dceři jeho Vendulce, že přijde k nim námluvčí, aby ucházel se o ruku této pro mladého vdovce Lukáše, s nímž se byla Vendulka již dříve, než si první manželku z přinucení vzal, milovala. Vendulka tomu nechce věřit, protože nedávno teprv ženu svou pochoval. Ale je tomu tak, jak Martinka pravila. Vendulka je tomu ráda a praví ku zpěčujícímu se poněkud otci, že bez Lukáše nelze jí živu býti. Otec svoluje. — Přijde Tomeš a představuje otci Palouckému svého švagra Lukáše co mladého vdovce, jenž, nemaje pranikoho k hospodářství, hospodyní potřebuje, a proto žádá jménem jeho za ruku Vendulčinu. Otec k tomu svoluje a Lukáš mu za to děkuje, že mu Vendulku dává „tak rád“. „Nuž rád či nerad!“ odpoví mu otec. Lukáš se těmito slovy rozduří a žádá, aby mu otec smysl jich pověděl. Otec odpoví, že se Vendulka a on k sobě nehodí. Lukáš chce věděti toho příčinu, neboť prý se už dříve upřímně s Vendulkou milovali. Otec praví: že je „krve zbourané“, a Vendulka prý není jiná; oba prý mají tvrdé hlavy, z čehož jen sváry vznikati budou. Tím prý ho varuje, aby naň později nenařikal. Lukáš tomu odpírá, a nebojí se žádných různic, majít prý Vendulka a on jednu vůli. Když pak otec Lukáši vypravuje, kolik mu dá věna, odpoví tento, že mu na věnu nezáleží, jen když dostane Vendulku. — Vendulka a

Lukáš plesající radostí, vyjevují si navzájem svou lásku. Ale když Lukáš žádá na Vendulce hubičku, nechce mu ji tato dáti. I vznikne z toho první spor; otec jim připomíná svou výstrahu. Když se byli ostatní odstranili a snoubenci osamotněli, vypravuje Vendulka Lukáši, že chce býti jeho sirotku upřímnou matkou. Lukáš znova na ní chce hubičku, čemuž ona opět odpírá; hubičku že nedostane, dokud nebude jeho ženou. Vznikne nový spor. Vendulka mu vyjevuje opět svou lásku, ale dokládá, poněvadž ctí nebožku jeho manželku, že dříve mu hubičku nedá, až po svatbě, „aby toho nebožce nebylo líto.“ Spor trvá dále, až pak Vendulka Lukáši pohrozí, že nemusí se jeho ženou státi. Rozhněvaný Lukáš rovněž odpoví, že je „děvčat plný svět.“ Přišedší k tomu otec znova jim připomíná svou výstrahu. Lukáš žádá ještě jednou, aby mu Vendulka dala hubičku. Vendulka se zdráhá; Lukáš ve hněvu — odejde. — Vendulce počíná toho býti líto. Přišedší k tomu Martinka, diví se, co se bylo mezi snoubenci stalo a vypravuje, že Lukáš odešel do hospody, což Vendulce jest velmi nemilo. Mezitím vypravuje Martinka Vendulce, že potřebuje jakési pomocnice, aby s ní šla „za pašery“, a ptá se, neví-li Vendulka o nějaké? Lukáš zatím přijde se čtyřmi dívkami a s hudebníky pod okna Vendulčina příbytku, dává si od hudebníků hráti, a vytýká Vendulce, že už od ní hubičku nechce, dostanet prý jich jí na vzdory na tisíce jinde. Vendulka žalostí div si nezoufá, a chce z domova odejít. Zatím přišli Tomeš a jiný lid. Tomeš domlouvá velmi trpce Lukášovi, vytýkaje mu, kterak Vendulku potupil. Vendulka hořekuje a odejde z domova. (Jednání I.)

Krajina v lese; vyskytnou se pašerové a zpívají. — Lukáš pyká svého jednání a nařká si Tomšovi,

že pozbyl Vendulčiny lásky. Tomeš mu radí, aby Vendulku odprosil. Lukáš přislubuje, že vůči všem lidem ve vsi ji odprosí. — Vendulka odešla s Martinkou do lesa. Nařiká si jí, že zbavena jsouc Lukášovy lásky, blíže něho žítí nechce. Martinka a Matouš, pašer, ji těší, že vše ještě bude dobře a že se s Lukášem smíří. Matouš odejde, aby donesl Lukáši o tom zprávu. Když se byly Martinka a Vendulka setkaly s pohraničným strážníkem a on od nich odkoupil hrušek, přijdou Matouš s Lukášem a otec s Tomšem. Otec se hněvá na ty ustavičné spory snoubenců. Lukáš ho odprošuje a on mu odpouští. — Uviděvše se, smíří se spolu Vendulka a Lukáš. Vendulka jej ubezpečuje znova svou láskou; ale Lukáš na něžná její slova odpoví: Nech mne být! — Vendulku to zarmoutí a ostatní vytýkají mu, jaké je to odprošení! Lukáš konečně se obměkčí a odprošuje Vendulku, že na ní chtěl políbení, ale byl prý v křivdě — nyní prý už ho nechce. Vendulka praví, že nic zlého nechtěl. „Dobrou věc jsi chtěla,“ namítá Lukáš. Vendulka mu odpoví: „Ty ještě lepší“ — a oba se pak smíří na dobro. (Jednání II.)